

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové ve věci žalobce: **A. T.**, zastoupen JUDr. Beátou Kolcunovou, advokátkou, se sídlem Václavské náměstí 807/64, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra – Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 12. 2014, č.j. MV-5392-4/SO-2014,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- [1] Žalobce se žalobou, původně podanou u Nejvyššího správního soudu v Brně a následně postoupenou Městskému soudu v Praze, domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 12. 2014, č.j. MV-5392-4/SO-2014 (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 11. 12. 2013, č.j. OAM-2293-13/ZR-2013 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byla podle ustanovení § 77 odst. 2 písm. a) a f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zrušena platnost žalobcova povolení k trvalému pobytu na území České republiky a podle ustanovení § 77 odst. 3

téhož zákona mu byl stanoven výjezdní příkaz na 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí, a toto rozhodnutí bylo potvrzeno.

- [2] Žalobce v podané žalobě namítal, že se neztotožňuje s názorem žalovaného, že závažně narušil veřejný pořádek ve smyslu ustanovení § 77 odst. 2 písm. a) a f) zákona o pobytu cizinců. Uvedl, že drobná krádež, za kterou byl pravomocně odsouzen, je dle dikce zákona přečinem, a proto nelze v jeho případě hovořit o závažném narušení veřejného pořádku, za které lze považovat jen zločin. Dále uvedl, že i v takovém případě by musel správní orgán prokázat opakovaný a závažný způsob narušení veřejného pořádku.
- [3] Žalobce dále namítal, že pokud by byla důvodná obava z opakovaného závažného způsobu narušení veřejného pořádku, anebo důvodné nebezpečí, že by mohl ohrozit bezpečnost státu, nebyl by Okresním soudem v Karlových Varech dne 20. 11. 2014 podmíněčně propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody. Uvedl, že svého činu litoval, trestnou činnost páchal na základě toho, že byl pod vlivem návykové látky, do drogové závislosti se dostal díky své partnerce. Dále uvedl, že se polepšil a ve výkonu trestu navštěvoval a zapojoval se do odvykacího programu, navštěvoval psycholožku a i po propuštění dále chodí na sezení a zařadil se do programu léčby osob, které měly potíže s návykovými látkami. Dále namítal, že výklad veřejného pořádku ze strany správního orgánu je mylná, když tento právní pojem není jednoznačně vymezen.
- [4] Dále žalobce namítal, že rozhodnutí je s ohledem na ustanovení § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců vůči němu nepřiměřené, když se jedná o zásah do jeho soukromého a rodinného života. Uvedl, že na území České republiky žije 13 let, přičemž není v kontaktu s nikým v domovské zemi a jeho celá rodina žije na území České republiky. Namítal, že každý má právo na rodinný život a napadeným rozhodnutím bylo toto právo žalobci znemožněno. Uvedl, že dostal příslib práce, ke kterému také soud přihlédl při jeho podmíněčném propuštění. Dále uvedl, že žalovaný nemůže stavět na tom, že pokud nemá osoba žádné děti a práci, může se zpátky zadaptovat po 13 letech v zemi, kde nemá žalobce žádné rodinné zázemí. Dále namítal, že mu tímto rozhodnutím bylo upřeno právo vyplývající z čl. 13 Všeobecné deklarace lidských práv, přičemž dále nebylo přihlédnuto k zásadě „nebýt souzen nebo dvakrát trestán“, která je stanovena v čl. 4 Protokolu č. 7 k Evropské úmluvě o lidských právech.
- [5] Žalovaný v písemném vyjádření k podané žalobě navrhl její zamítnutí. K námitce ohledně narušení veřejného pořádku žalovaný uvedl, že názor, že závažným narušením veřejného pořádku může být jen závažná trestná činnost, byl již judikaturou správních soudů překonán, přičemž žalovaný odkázal na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, č.j. 3 As 4/2010-151. Dále uvedl, že následnou judikaturou bylo dovozeno, že samotná existence odsouzení automaticky neznamená, že byl v daném případě veřejný pořádek narušen závažným způsobem, nýbrž je třeba posoudit konkrétní specifika protiprávního jednání cizince. Žalovaný uvedl, že nesouhlasí s názorem, dle něhož je závažným narušením veřejného pořádku jen zločin. Ačkoliv je u tohoto typu trestné činnosti značně pravděpodobné, že se zároveň jedná i o závažné narušení veřejného pořádku, nelze tento závěr přijmout automaticky, ale je nutné zabývat se dalšími detaily. Uvedl, že se přihlíží i k množství spáchaných trestných činů, jejich časové skladbě, době, jež uplynula od spáchání posledního trestného činu, chování cizince po odsouzení apod. Žalovaný uvedl, že v případě žalobce bylo naplnění podmínek dle ustanovení § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců zjevné, kdy ačkoliv se nedopouštěl trestné činnosti nejzávažnější, tedy např. vraždy, nelze jím páchanou trestnou činnost bagatelizovat.

Žalobce nejčastěji kradl v obchodech jednotlivosti, ovšem dle rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 30. 7. 2013, č.j. 104 T 3/2013, ukradl i 2 brusky o celkové hodnotě 15.980 Kč. Uvedl, že spíše než z konkrétních detailů jednotlivých trestných činů však nebezpečnost žalobce pro veřejný pořádek vyplývá z časové skladby a četnosti jeho protiprávního jednání, když byl odsouzen 7x, z toho v roce 2013 5x. Žalovaný dále uvedl, že absolvovaná trestní řízení ani následné tresty tak na něj nejenže neměly žádoucí výchovný vliv, četnost jím páchané trestné činnosti se dokonce zvyšovala. I vzhledem k jeho kladnému vztahu k návykovým látkám bylo proto nebezpečí, že bude žalobce páchat trestnou činnost i v budoucnu, velmi reálné.

- [6] K námitce ohledně podmíněčného propuštění žalovaný uvedl, že z toho, že byl žalobce podmíněčně propuštěn, nelze činit dalekosáhlé závěry. Uvedl, že stejně jako absence soudního vyhoštění neznamená nemožnost udělení správního vyhoštění (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2014, č.j. 7 As 103/2013-37), jsou správní orgány i v otázce posouzení nebezpečnosti cizince pro veřejný pořádek oprávněny možností správního uvážení, přičemž používají svá vlastní kritéria vycházející z jejich vlastních zkušeností a ze specifik dopadů rušení povolení k trvalému pobytu, jež je specifickým preventivním opatřením v oblasti kontroly přistěhovalectví, a jsou jím tudíž sledovány jiné cíle, než jaké sledují orgány činné v trestním řízení. Žalovaný tak shrnul, že podmínky pro aplikaci ustanovení § 77 odst. 2 písm. a) a f) jsou splněny.
- [7] K námitce týkající se nepřiměřenosti dopadů rozhodnutí žalovaný uvedl, že v žalobě nebyly uvedeny žádné nové skutečnosti, a z toho důvodu žalovaný odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, kde se touto námitkou zabýval.
- [8] Při ústním jednání konaném před soudem dne 17. 7. 2018 zástupkyně žalobce odkázala na podanou žalobu a dodala, že by se jednalo o velmi citelný zásah do soukromého a rodinného života žalobce, jelikož tento nemá žádné pevné zázemí na území Ruska, kde žije jeho otec, se kterým však není vůbec v kontaktu. K problémům žalobce s drogami uvedla, že žalobce docházel do probačních programů a prevenčních center, když v současné době není závislý a plánuje se svojí přítelkyní založit rodinu.
- [9] Žalovaný se z účasti na ústním jednání omluvil.
- [10] Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
- [11] Dne 16. 10. 2013 bylo se žalobcem, toho času ve Vazební věznici Praha Pankrác, zahájeno správní řízení ve věci zrušení povolení k trvalému pobytu podle ustanovení § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců z důvodu, že byl žalobce pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, a podle ustanovení § 77 odst. 2 písm. a) téhož zákona z důvodu opakovaného závažného narušení veřejného pořádku, kterého se žalobce dopustil opakovanou trestnou činností a opakovaným pravomocným odsouzením. Řízení bylo zahájeno na základě popisu z Rejstříků trestů a rozsudků Obvodního soudu pro Prahu 1 sp.zn. 1T 30/2013, a Obvodního soudu pro Prahu 5 sp.zn. 38T 15/2013.
- [12] Rozhodnutím ze dne 11. 12. 2013, č.j. OAM-2293-13/ZR-2012, byla podle ustanovení § 77 odst. 2 písm. a) a f) zákona o pobytu cizinců zrušena platnost žalobcova povolení k trvalému pobytu, a zároveň mu byla podle ustanovení § 77 odst. 3 téhož zákona stanovena lhůta k vycestování z území 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

- [13] V odůvodnění tohoto rozhodnutí správní orgán I. stupně uvedl, že z obsahu spisu jednoznačně vyplývá, že žalobce byl v České republice opakovaně pravomocně odsouzen, a to pro spáchání trestného činu ohrožení pod vlivem návykové látky podle ustanovení § 201 trestního zákoníku, řízení motorového vozidla bez řidičského oprávnění podle ustanovení § 180d trestního zákoníku a krádeže podle ustanovení § 205 trestního zákoníku. Celkem byl odsouzen v 6 případech a v případě posledního odsouzení k nepodmíněnému trestu odnětí svobody za úmyslný trestný čin. Správní orgán I. stupně dále definoval pojem „veřejný pořádek“ a dospěl k závěru, že pokud žalobce svým protiprávním jednáním spáchal čin, který vedl až k pravomocnému odsouzení, tak lze toto jednání charakterizovat jako závažné narušení veřejného pořádku. Správní orgán dále odkázal na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, č.j. 3 As 4/2010-151, kde se tento zabýval výkladem pojmu závažné narušení veřejného pořádku, a dále odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu sp.zn. 7 As 112/2011-65, sp.zn. 9 As 71/2010-112 a sp.zn. 7 As 15/2012, a na rozsudek Městského soudu v Praze sp.zn. 7 Ca 5/2009. Dále správní orgán I. stupně uvedl, že kvalifikace identického jednání pro účely trestního zákoníku a ustanovení § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců je autonomní, přičemž lze jednoznačně konstatovat, že opakovaná trestná činnost, byť v rámci jednoho odsouzení, je opakované narušení veřejného pořádku.
- [14] K otázce přiměřenosti rozhodnutí správní orgán I. stupně uvedl, že z dostupných evidencí zjistil, že je žalobce svobodný, bezdětný a bez zaměstnání, přičemž má na území ČR matku. Dále uvedl, že žalobce získal povolení k trvalému pobytu dne 8. 9. 2005 a již dne 5. 12. 2006 byl poprvé pravomocně odsouzen. Uvedl také, že zrušením povolení k trvalému pobytu nebude žalobci nijak bráněno v kontaktu s rodinou, přičemž v této souvislosti správní orgán odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp.zn. 5 Azs 46/2008-71. Správní orgán tak dospěl k závěru, že rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu sice určitým způsobem zasáhne do soukromého a rodinného života žalobce, avšak tento zásah nelze považovat za nepřiměřený. Správní orgán I. stupně uvedl, že rozhodnutí je přiměřené i s ohledem na veřejný zájem, aby na území ČR nepobývali cizinci s uděleným povolením k trvalému pobytu, kteří byli pravomocně odsouzeni, přičemž si žalobce zásah do svého rodinného a soukromého života zapříčinil sám svým kriminálním jednáním, za které byl opakovaně pravomocně odsouzen. Závěrem pak správní orgán doplnil, že v případě soudního vyhoštění a zrušení povolení k trvalému pobytu se jedná o dva různé instituty, které nelze srovnávat.
- [15] Dne 23. 12. 2013 podal žalobce proti tomuto rozhodnutí odvolání, které dne 7. 1. 2014 doplnil. V odvolání žalobce namítal nepřiměřenost prvostupňového rozhodnutí, a to z toho důvodu, že na území České republiky žije od roku 1997, není v kontaktu s nikým v domovské zemi, má na území bratra, nezl. D. L., nar. X, státního občana Č. r., a matku, které je těžce nemocná a odkázaná na pomoc třetí osoby. Dále namítal, že prováděl pouze drobnou trestnou činnost, která nijak neohrožuje bezpečnost státu, přičemž zrušení povolení k trvalému pobytu je porušením zásady, že nikdo nesmí být dvakrát trestán za své protiprávní jednání.
- [16] Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 31. 12. 2014, č.j. MV-5392-4/SO-2014, bylo odvolání žalobce zamítnuto a prvostupňové rozhodnutí bylo potvrzeno.
- [17] V odůvodnění žalovaný k námitce nepřiměřenosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, č.j. 8 As 68/2012. Uvedl, že je třeba se na jedné straně zabývat intenzitou zásahu do života žalobce, kdy tento je svobodný, bezdětný a dle

trestních rozsudků i bez zaměstnání, ale je třeba také brát v potaz, že na území České republiky přesídlil až ve věku 13 let, zná tedy jazyk používaný v jeho domovské zemi, a z tohoto hlediska by tak pro něj návrat do vlasti nebyl neřešitelným problémem. Dále žalovaný uvedl, že vycházel z toho, že žalobce je dospělý, který by měl být schopen se o sebe postarat, a to i mimo území České republiky, přičemž nejsou známy žádné závažné důvody, pro které by tohoto nebyl schopen. Uvedl, že mu nebyl stanoven zákaz pobytu, a je možné si podat žádost o nižší pobytový status. K námitce o špatném zdravotním stavu matky žalovaný uvedl, že tato působí účelově, a to z toho důvodu, že ji žalobce uplatnil poprvé až v odvolání, a to bez jakékoliv bližší specifikace. Zároveň žalovaný poukázal na to, že se žalobce mohl o svou matku jen těžko starat, když strávil období od poloviny roku 2013 do konce roku 2014 ve výkonu trestu odnětí svobody. Dále žalovaný uvedl, že o nízkém stupni integrace žalobce do většinové společnosti vypovídají skutečnosti zjištěné z trestních rozsudků, a to např. že žalobce nemá zaměstnání, je závislý na heroinu a ustavičně krade. Žalovaný dále posuzoval závažnost narušování veřejného pořádku, k čemuž uvedl, že žalobce byl celkem 7x odsouzen českými soudy, za přestupek proti majetku pak byl trestán i v přestupkovém řízení. Uvedl, že nebezpečnost žalobce pro veřejný pořádek zvyšuje skutečnost, že na něj absolvovaná trestní řízení ani následné tresty nemají žádoucí výchovný efekt, a především pak časová skladba páchané trestné činnosti, jejíž četnost stoupá (v roce 2013 byl odsouzen 5x).

[18] K námitce prolomení zásady *ne bis in idem* žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 1. 2012, č.j. 1 As 125/2011-176, když dále konstatoval, že řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu není řízením o přestupku, ani o správním deliktu. Žalovaný pak závěrem odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č.j. 5 Azs 94/2005-52.

[19] Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.

[20] Podle ustanovení § 77 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, v rozhodném znění, Ministerstvo platnost povolení k trvalému pobytu dále zruší, jestliže

a) cizinec opakovaně závažným způsobem naruší veřejný pořádek nebo práva a svobody druhých anebo je důvodné nebezpečí, že by mohl ohrozit bezpečnost státu, (...)

f) byl cizinec pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, (...)

za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince.

[21] K námitce, v níž žalobce rozporoval závěr žalovaného, že závažným způsobem narušil veřejný pořádek ve smyslu ustanovení § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, soud uvádí, že je třeba vždy při aplikaci tohoto ustanovení posuzovat konkrétní individuální okolnosti daného případu, přičemž se soud neztotožnil s názorem žalobce, který aplikaci tohoto ustanovení zjednodušil na to, že zločin je závažné narušení veřejného pořádku, přičin nikoli. Správní orgán se dle názoru soudu aplikací tohoto ustanovení a výkladem tohoto neurčitého právního pojmu zabýval, přičemž v napadeném rozhodnutí osvětlil,

z jakých důvodů posoudil jednání žalobce jako závažný způsob narušení veřejného pořádku.

- [22] Soud dále uvádí, že vzhledem k množství spáchaných trestných činů a jejich časovému sledu, když byl žalobce odsouzen celkem 7x, z toho v roce 2013 hned 5x, když k tomu navíc páchal přestupky, je tento závěr žalovaného oprávněný a odůvodněný. Dále je také třeba přihlídnout k tomu, že se četnost páchaní trestných činů nesnižovala, ale naopak zvyšovala, a že žalobce byl v rozhodné době závislý na heroinu, což svědčilo o hrozbě toho, že by mohl trestnou činnost páchat i v budoucnu.
- [23] Soud tak k této žalobní námitce uzavírá, že shledal aplikaci ustanovení § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců v souladu se zákonem. Stejně tak byla dle soudu v souladu se zákonem i aplikace ustanovení § 77 odst. 2 písm. f) téhož zákona, jelikož žalobce byl pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, což je doloženo ve správním spisu. Tuto námitku tak soud neshledal důvodnou.
- [24] K námitce týkající se podmíněčného propuštění žalobce z výkonu trestu odnětí svobody Okresním soudem v Karlových Varech dne 20. 11. 2014, soud uvádí, že z této skutečnosti nelze dovozovat závěry pro řízení o zrušení trvalého pobytu cizince (žalobce). Jedná se totiž o dvě různá, na sobě nezávislá řízení, kdy správní orgány zkoumají naplnění podmínek vyplývajících z ustanovení zákona o pobytu cizinců, zatímco soud vychází z trestního zákoníku a trestního řádu. Navíc nelze pominout tu skutečnost, že obě řízení sledují odlišné cíle. V daném případě tak nelze ze skutečnosti, že byl žalobce podmíněčně propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody vyvodit jakýkoliv závěr pro nyní projednávanou věc. Ani tuto námitku proto soud neshledal důvodnou.
- [25] K námitce nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí, soud konstatuje, že neshledal, že by důsledky zrušení platnosti žalobcova povolení k trvalému pobytu na území České republiky byly nepřiměřené důvodu pro zrušení tohoto pobytového statusu, a to zejména s ohledem na dopady do soukromého a rodinného života žalobce. V daném případě je z odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů zřejmé, že se tyto zabývaly přiměřeností rozhodnutí o žalobcově pobytu. Je nesporné, že žalobce je dospělý, samostatný a v době vydání rozhodnutí na území České republiky neměl práci, pouze její příslib. Skutečnost, že na území České republiky žije i jeho matka, bratr a sestra však nemůže představovat v případě návratu žalobci do vlasti nepřiměřený dopad do jeho soukromého a rodinného života, neboť zrušením platnosti žalobcova trvalého pobytu nebude pobytové oprávnění zbytku rodiny nijak dotčeno. Takovou skutečností není ani to, že má žalobce na území České republiky přítelkyni, jelikož její pobyt není na pobytu žalobce nijak závislý.
- [26] Soud dospěl k závěru, že je ve veřejném zájmu České republiky, aby na jejím území pobývali jen cizinci, kteří dodržují právní normy České republiky. Cizinec (žalobce) má povinnost dodržovat český právní řád, avšak v daném případě byl žalobce několikrát odsouzen k úmyslnému trestnému činu, byť přečinu, přičemž je nutné, aby žalobce nesl důsledky tohoto svého jednání, a to za situace, kdy ani soud ani správní orgány neshledaly, že by takové rozhodnutí bylo nepřiměřené zjištěným okolnostem. Soud tak dospěl k závěru, že napadeným rozhodnutím nebude nepřiměřeno zasaženo do soukromého a rodinného života žalobce, a proto ani tuto žalobní námitku neshledal důvodnou.

- [27] K námitce porušení zásady „*ne bis in idem*“ pak soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č.j. 5 Azs 94/2005, v němž tento dospěl k závěru, že „*správní vyhoštění nemá trestní charakter ve smyslu článku 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně základních práv a svobod po přijetí Protokolu č. 7 (čl. 1), ale je svou povahou specifickým preventivním opatřením v oblasti kontroly přistěhovalectví.*“ V podrobnostech soud na tento rozsudek, ve kterém se Nejvyšší správní soud zabýval mimo jiné i relevantní judikaturou Evropského soudu pro lidská práva, odkazuje. Nemá-li tedy správní vyhoštění trestní charakter, tím méně ho může dle názoru soudu mít rozhodnutí správního orgánu o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu, které předchází rozhodnutí o správním vyhoštění. Tuto námitku tak soud taktéž neshledal důvodnou.
- [28] Ze všech výše uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
- [29] Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 17. července 2018

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.
předseda senátu